EN HEDERLIG KVINNA

För S.C.T. av Maria Johanson, Sandy, Utah.

Verkmästaren Axel Frölbergs maka var en i allo hederlig och allmänt högaktad fru och maka. Vid samtal om världens uselheter och bedrägerier kunde hon giva så stränga och korrekta domar. Det övergick hennes förstånd, helt enkelt, sade hon, huru usla somliga människor ändå kunde vara. Aldrig kunde hon göra så eller så. — —

Hon dukade upp sina förträffliga nybakade kaffebullar för sina besökande. Se hushållet det var allt hon kunde tänka på och sköta om. Synden hade icke fläckat hennes själ och man lämnade den vänliga fru Fröberg med så goda känslor och omdömen.

Hon var i-sanning dyglig och god. Detta var allmänna omdömet, men med pennans frihet att gå in i gömslen och se litet djupare, så vill vi blotta, vad allmänheten icke visste. Uppe i Norrland hade hon en åldrig moder, som hon någon gång, d. v. s. en gång om året, sände en 10-kronesedel. Detta för att kunna med liten sanning säga, att hon sände pengar till sin moder.

För detta skördade fru Fröberg mycket beröm, att hon var så snäll mot sin gamla mor och ej försummade att giva henne medel till liten extra glädje i livet. De trodde, att pängar sändes regelbundet och anade ej, huru futtigt de där bidragen belöpte sig till i det stora hela. Så omtalade fru Fröberg en dag, att hennes gamla moder låg sjuk och hon bad sin man Verkmästaren, att få resa och se sin mor, vilket beviljades.

En vacker dag reste hon också, och återkom efter en veckas bortovaro. Hennes hjärta var så fullt av medömkan och bekymmer, ty hela säkert hade hennes moder ej lång tid att leva här på jorden, men hon hade gjort allt hon kunnat och för mannen, som hämtade henne vid stationen och tog vård om en extra koffert, berättade hon, att modern trugat på henne en massa saker, som ju ej voro värda något, men kunde användas något ännu. Då frun i sin ensamhet plockade upp innehållet i kofferten, så log hon för sig själv och tyckte, att hon var värd en extra god kopp kaffe, ty hennes resa var väl betald. Där voro rara fina lakan, örngott och linnedukar. Kopparkärl och pannor prydde snart hyllorna i hennes kök och hennes flitiga fingrar skurade dem skinande blanka.

I första tvätten gingo allt linne och duktyger, och snart kunde hon med ännu belåtnare min fylla upp sitt linneskåp.

Fru Fröberg hade tvenne systrar, varav en bodde i samma stad och en i det fria Amerika, tusentals mil från de övriga av släkten. Denna syster var det svarta fåret inom familjen. Man växlade brev, men man var glad att hava henne så långt borta i alla fall.

Nu skulle hon komma på ett besök i gamla landet, och nog skulle de bedja henne att iakttaga tystnad om sitt förflutna, så man inte behövde skämmas alltid. Det var dock litet oroligt, ty det svarta fåret var så "obetänksamt frispråkigt", men några år i Amerika borde väl ha förändrat henne. Man fick ju hoppas det bästa, och så vara så försiktig, som allrahälst i varje fall.

Systern hade sänt ett telegram ifrån Göteborg efter ankomsten och nu skulle de möta henne. Fru Fröberg var ett ögonblick frestad att telefonera till sin andra syster, fru Hjälm, men för att säkert få rå om sin amerikanska syster i fred för en dag eller så, så lade hon åter ned telefonluren, som hon hållit i handen och teg.

För att riktigt lägga an, så beställde verkmästaren bil vid stationen och i triumf fördes systern, amerikanskan, hem till deras bostad. Denna var glad och uppsluppen och omfamnade och kysste dem oupphörligt samt gick ur rum och i rum för att riktigt se sig omkring. De hade ett fint smörgåsbord dukat, men i ivern förklarade amerikanskan, som vi vilja kalla Bertha hädanefter, att hon ej var hungrig. Klockan var närmare 10 på aftonen, ty tåget kom in till stationen kl. 9.15 e.m. Det begynte skymma och man kom på tal om lyse. De förklarade, att de måste vara sparsamma nu i krigstiderna, då allt var dyrt och att de alltid gingo till sängs, innan det blev för mörkt att se att kläda av sig.

Bordet var avdukat, och helt snopen gick Bertha till bädd, men somnade genast, ty en tre veckors resa gör en människa trött.

Tidigt på morgonen väcktes hon av ett hårt slag i ryggen och utropet: "Jag tål inte se lata kvinnor! Upp med dig!"

Förskräckt vände hon sig och satte sig upp i bädden. Där stod verkmästaren vid hennes bädd. Förlägen drog hon täcket om sig.

* * *

Kofferten kom på förmiddagen och fru Fröberg beundrade allt, som fanns däri. Hon mottog flera fina gåvor, men en fin vit linneduk ådrog sig hennes särskilda förtjusning. — "Vem skall få den duken?"

"Jag vet inte ännu. Den som varit snällast emot mig, skall få den, innan jag reser igen".

"O! Det blir ju jag det. Vi har ju mött dig och min man kostade t. o. m. på bil för din skull. Nog får väl jag den". Rösten var så inställsam.

"Icke ännu!" svarade Bertha, men fru Fröberg gav sig icke, förrän duken blev hennes, ty hon förklarade, att Bertha skulle vara hos dem hela tiden och på deras landställe, bara ligga under barrträden och njuta av sommaren, av livet på landet och av att vara i gamla landet igen. "Hur länge ämnar du stanna i Sverige?" — "Det är ovisst, och beror på omständigheterna, men jag vill nu först se mor".

"O! Dit hinner du nog. Gumman mår bra".

"Vad?" frågade Bertha. "Kallar du mor för gumman?"

Hon kunde knappast tro sina öron. "Tja, vi ska inte bråka om det nu. Låt oss ringa upp Mina Hjälm".

Mina Hjälm blev totalt överraskad och de tillsades att komma samma dag för middag, men de ändrade det till följande dag, så att Mina skulle få mera tid på sig.

Fru Fröberg drog in frukosten nästa dag för middagens skull. Spårvagnsfärden fick Bertha betala. Hon märkte nog småaktigheten men låtsades om intet. Hos Mina Hjälm kände hon det så vänskapsfullt och hjärtligt, att ögonen tårades.

Tre dagar därefter reste Bertha vidare uppåt Norrland för att se sin moder.

Vilken rörande glädje denna visade, när dottern anlände. De gamla skrynkliga dragen övergjötos av en varm rodnad och blicken blev glänsande. Bertha omfamnade ömt sin gamla moder, som magrat av betydligt på de senaste åren. Tårarna runno ymnigt, då hon såg med vilken kärlek modern dukade upp kaffe med hembakta bullar. Ack! De smakade så innerligt gott. Mor kunde baka goda bullar hon!

Tidigt på morgonen hörde Bertha huru tyst hennes moder steg upp och tände i spiseln samt snart därefter malde kaffet i kvarnen.

Täcket hade glidit av, men mors kära händer bredde det åter över sin dotter, så ömt och lent, att hon ej skulle väckas. Bertha låg med ansiktet mot väggen och vid moderns kärleksfulla omvårdnad, bröto åter stora tårar fram och rullade utför kinderna, men Bertha log mitt i tårarna. Nu kände hon, att det var kärlek, som äntligen mötte henne.

Hela första dagen pratade de, och Bertha latade sig grundligt, men andra dagen hade hon fått arbetsiver. Hon ville göra något arbete och hittade på att göra stor rengörning i skåp och skafferi m. m. Huru tomt det var i skafferiet! Litet salt i en liten glasburk och en liten påse mjöl samt några hårda brödbitar i en glasburk. Hon bad modern slänga bort det hårda brödet.

"O! nej visst inte, Bertha", svarade modern ivrigt. "Det är så bra att blöta upp i kaffet, då jag inte har råd att äta färskt bröd. Låt det för all del vara kvar".

"Ja, men mamma lilla! Hur har ni det egentligen ställt?" frågade Bertha.

"O! Det går ingen nöd på mig", blev svaret.

Men Bertha var ej nöjd med svaret. Hon fann snart ut, att modern levde mycket knappt, men trots sin fattigdom var hon nöjd. Bertha kunde inte fatta detta. Mot aftonen hade hon skåp och skafferi rent med fina vita papper på varje hylla och rymmet putsat och fint i varje vrå. Under detta erfor hon, att modern levde så indraget och fattigt och att hon ej ens hade lakan för sin bädd. De båda enda lakan hon hade fick Bertha i sin säng. Då hon frågade, var allt hennes linne och kokkärl m. m. hade gått, så omtalade modern, att hon hade givit dem till fru Fröberg. — "Till henne?!"

Bertha kunde knappast hämta sig från sin förvåning. "Hur gick det till, mor?" frågade hon.

"Ack, Bertha! Jag var så sjuk och trodde jag snart skulle dö, och då hon kom till mig för en vecka, så tyckte vi att hon gärna kunde plocka ihop det bästa och ta det till sitt hem. Du ser, Bertha, att jag trodde jag skulle dö och vad skulle jag med allt att göra".

"Och hon, min syster, kunde ha hjärta att taga ifrån eder, så att här fattas allting. O, hon borde skämmas!" utropade Bertha i uppriktig harm. Men modern menade att det gjorde ingenting, ty hon redde sig ju ändå, hon behövde ju så litet numera.

"Det hjälper inte upp saken", menade Bertha. "Usch! Jag skäms över min egen syster!"

Det vart emellertid afton, och de gingo åter till vila, sedan Bertha lagt det ena lakanet i moderns bädd.

Följande dag ville Bretha gå ut på staden, och modern stannade hemma, ty hon led av asthma, och orkade inte gå mycket.

Då Bertha hade kysst sin mor och vinkat farväl, så fortsatte hon sin väg. Hon gick först till närmaste handelsbutik och köpte där en hel del varor, såsom gryn och kryddor, en säck med fint vetemjöl, socker, kaffe, bönor, potatis, äpplen m. m. De lovade att sända det till adressen, och Bertha gick sedan hon hade betalt alltsammans. I en köttaffär köpte hon ock litet av varje och de lovade, att sända det till den uppgivna adressen. I en annan affär köpte hon några behövliga kokkärl och en bra lampa och de lovade att likaså sända alltsammans till bostaden.

Hon hade märkt att moderns ögon varit svaga, så att hon ej kunde läsa så bra. Vilken plåga det skulle vara! Modern, som älskade att läsa! Ett förstoringsglas med handtag köptes i nästa butik, men det paketet tog hon med sig. I en vinhandel köpte hon två buteljer fint vin, som de lovade att sända hem genast, och så tog sedan Bertha spårvagnen hem.

Modern såg henne i fönstret och kom emot henne på trappan.

"Kära Bertha! Inte har du väl köpt allt detta? Här har kommit så mycket paketer och jag ville inte ta emot det, ty jag trodde, att de hade gått fel, men de påstod, att en amerikanska betalat allt och att de var på rätt ställe".

Bertha tog modern i famnen. "Det är alltsammans allright, mor lilla!" sade hon och gick in i rummet. De fingo nu bråttom att öppna alla paket och fylla de tomma glasburkarna med bönor och gryn och kryddor.

Lampan blev särskilt välkommen, ty fru Fröberg hade tagit med sig moderns lampa och lämnat en dålig, osande farstulampa och den tände aldrig modern. Hon lade sig hällre i skymningen och låg och tänkte. Nu spred den nya lampan ett klart ljus i hela rummet. Förstoringsglaset blev alldeles särskilt omtyckt. Nu kunde hon med detsamma läsa den allra finaste stil. Modern blev så glad, men var rädd att Bertha hade gett ut alldeles för mycket pängar för hennes trevnad.

"Du skulle inte gjort detta, Bertha, ty jag är gammal och lever kanske inte så länge".

"Om mor inte lever mera än en vecka till, så skall hon åtminstone inte leva som ett fattighjon den veckan, om jag kan hjälpa det", svarade Bertha.

"Gud välsigne dig, min älskade dotter!"

"Tack, lilla mor! Det var värt mera än allt i världen!"

* * *

Då Bertha en månad senare återkom till huvudstaden, gick hon till sin syster, fru Hjälm, och stannade hos henne. Där kände hon, att hon var välkommen och så en dag gick hon till fru Fröberg och begärde duken tillbaka. Vid detta tillfälle fick fru Fröberg veta, att hon varit simpel och elak, då hon kunde ge sig till att gå och ärva sin mor och ta ifrån henne det nödvändigaste, medan hon ännu levde.

"Jag vet", sade Bertha, "att du anser mig för simpel och ovärdig, därför att jag är skild ifrån två män, men de voro också sådana där dygdemönster, som du, och det var ett helvete att leva tillsammans med dem. Du vet för rästen ej om inte du också kan bli en frånskild kvinna, innan du dör?"

Därmed vände Bertha sin syster ryggen och lämnade henne.

Sens moralen: Det är icke alltid människor med det goda ryktet, som äro de bästa.

UNGA MÄN

som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's berömda bok

"LIFVETS HEMLIGHETER"

Boken omhandlar lifvets hemligheter, Äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder, deras följder, förebyggande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes fritt i förseglat omslag till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den pålitliga läkarefirman

N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St., Room 726, Chicago, Ill.

ORDET FRITT

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumeranter och övriga svenskar äro välkomna att yttra sig i denna avdelning. Redaktionen ikläder sig dock intet moraliskt ansvar för i dessa skrivelser yttrade åsikter. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skriv endast på ena sidan av papperet och med bläck. 2. Skriv så tydligt och kortfattat samt på sak gående som möjligt. 9. Undvik hätska utfall mot olika tänkande.

REDAKTIONEN.

FARVÄL TILL CANADA.

En oavbruten ström av människor anlända till och avresa från Canada dagligen. En hel här av tjänstemän äro anställda för att inspektera, utfråga och utfråka dessa människor. Undertecknad, mr. C. Sandberg, och pastor Peterson från Tyndall, kommo dock utan vidare besvär över gränsen in i det "förlovade Amerika". Vi se ju hyggliga och snälla ut, och det har ju icke så litet med saken att göra.

Somliga ha ofta framkastat den frågan, huruvida man märker någon skillnad, när man passerar gränsen mellan U. S. och Canada. För min del har jag aldrig märkt någon skillnad. Vid Emerson ser man ståtliga lantgårdar på båda sidor om gränsen, och ju längre söder man kommer, desto blidare karaktär antager landskapet. Några tiotal mil norr om Minneapolis möter man mellersta Minnesotas leende natur. Landet är här kuperat, dalar och höjder avlösa varandra i det panorama, som svävar förbi en. Manitobas ensliga "poplar" har nu blivit utbytt mot "basswood", "maple" och ek. Även små förtjusande insjöar visa sig här och där. Det hela är en vacker tavla och påminner en om Blekinge, Sveriges trädgård.

Fram på morgonen ankommo vi till Minneapolis. Denna stad är Minnesotas prydnad, känd och välkänd av oss svenskar. Den ligger där i strålande morgonsol, alldeles som en sagostad — en stad med många egna hem, trädplanteringar, parker och ståtliga officiella byggnader. Skulle jag göra någon jämförelse med Canada, skulle jag kalla den Förenta Staternas Winnipeg. Och här måste jag säga, att jag saknar Winnipeg, det unga levnadsfriska, kosmopolitiska Winnipeg. Här vore jag frestad anföra en del objektiv, som jag har i friskt minne, sedan jag för flera år sedan läste "Senofons Anabasis". Men då skulle Winnipegborna häpna. Dock en vacker stad ha de.

I Minneapolis besökte vi bland annat svenska baptisternas läroverk. Samfundet har här en skola, som det kan känna sig stolt över. Den är i mycket lik Brandon College, men saknar universitetsavdelning.

I Minneapolis skildes jag från mitt sällskap Sandberg och Peterson. De foro till baptisternas konferens i Chicago, medan jag nästa dag reste till Isanti och Chisago counties för att hälsa på gamla vänner i de församlingar jag betjänade under min skoltid.

Vad skall jag då säga om Canada? Jo, det vill jag säga: Tack för god vakt, Canada! Tack för vad du givit mig av din friska nordiska och brittiska anda. Aldrig skall jag glömma dig, du Nordamerikas snökrönta drottning. Farväl tills vi möts igen!

G. S. Fryklind,
Lake Norden, S. Dak.

Från Onkel Sams rike.

För Svenska Canada-Tidningen, av NILS F:SON BROWN.

"De amerikanska skyltvakterna"—Är assisterande sjöministern okunnig om meddelanden, som utgått från sjödepartementet? — En kommunistisk och absolutistisk journalist om förbundet.—"Bunk."

CHICAGO den 10 okt. 1922—Våra pojkar skola bevaras för hundraprocentamerikanismen och från radikalism och socialism. Kapitalistsamhället har alltid handlat efter den kloka principen att börja med barnen och redan från späda år så påverka dem, att de bli bundna i allehanda fördomar och därigenom lättare kunna hållas kvar i en andlig fångenskap, som är förutsättningen för den träldom, som heter löneslaveriet. I skolan, redan i de första klasserna, börjar påtryckningen i den riktningen, och undan för undan ta sedan kyrkan, boyscoutrörelsen och andra av kapitalistsamhället understödda och ofta subsiderade institutioner hand om de unga. Tron på kapitalismens välsignelser befästes i unga sinnen, och det vill sedan till särskilda och kraftiga åtgärder eller oerhörda lidanden för att befria de uppvuxna från fördomarna, hyckleriet och övertron.

Hos Onkel Sam har emellertid i dagarne bildats en ny organisation, som har till uppgift att verka i samma anda och för samma mål—ungdomens förslavande. Huruvida tillkomsten av "American Sentinels", som den nya organisationen kallar sig, beror på en känsla, att de redan utnyttjade medlen börjar visa sig mindre effektiva, är icke gott att säga. Allt nog, "de amerikanska skyltvakterna" äro mitt ibland oss och ha redan börjat sitt ansvarstyngda värv: "att slå vakt om konstitutionen och föra krig mot socialismen." Och detta skall ske genom att samla landets pojkar i en mäktig organisation och undervisa dem i "medborgarskap."

Organisationen avhöll nyligen på en av Chicagos finaste och mest fashionabla klubbar en bankett—ett slags starttillställning—där många inom den högre finansen kända namn lyste. Vår presidents egen köttslige broder, dr. George T. Harding jr., var en av de närvarande och organisationen erhöll ett mycket vänligt och uppmuntrande telegram från Vita Huset. Nu hände det sig så, att senator Borah, endast några dagar före denna banketts avhållande besökt Chicago, och här hållit sitt stora, mycket omtalade anförande, vari han bl. a. talade för erkännande av Sovjetryssland och de politiska fångarnas omedelbara frigivande. Detta föranledde presidentbrodern att säga, att det är ett speciellt behov av en organisation som "de amerikanska skyltvakterna" vid en tidpunkt "då andra kamratlikt utsträcka sina händer mot 'conscientious objectors'." Men föreningens sekreterare var kraftigare än så—i sina åtbörder. Ty enligt referat i Chicago Tribune: "Mina komplimanger till senator Borah," skrek den nya organisationens sekreterare, Royal A. Allen, i det han tog upp en tallrik från bankettbordet och slog den i tusen bitar mot golvet."

Samma herre meddelade, att det finnes 75.000 I. W. W. män i detta land som bedriva all möjlig sabotage. Och dessa stackars människor—i snyftande ton—"äro i Amerika födda pojkar, som blivit ledda på avvägar, och det är dessa gossar, vi ämna rädda och göra till nyttiga medborgare."

Visserligen kan man ha anledning gråta över I. W. W. liksom över de amerikanska s. k. kommunisterna, och förvisso äro ett stort antal av dessa organisationers medlemmar ledda på avvägar av lyckosökare och okunniga svamlare och frasutprånglare, dock icke i den bemärkelse Allen åsyftar. I. W. W:s sterila politik, och de amerikanska s. k. kommunisternas, Workers' Party m. fl. burleskbolsjevism och barnsliga upptåg, vari främst märkas "leka Ryssland"—i ett land med Förenta Staternas oerhört framskridna industriella framteg, så helt olika i Ryssland rådande förhållanden!—innebära visserligen en fara, som man icke får förbise, men det är en sak, som landets arbetare själva komma att taga hand om. Dessa utväxter på arbetarrörelsen kunna icke i längden leva—lika litet som gomperismen. Med arbetarnes stigande upplysning och mognad och socialistiska skolning skola de försvinna liksom de fakirer, som nu leva högt på dem—däribland tyvärr icke så få svenska. Detta skola som sagt arbetarna själva styra om. De behöva därvid ingen handräckning från Mr. Allen och dennes "skyltvakter". De betacka sig för hjälp från dylikt håll.

För övrigt ber jag att få instämma med "Arbetaren" i New York, som bland annat skriver om denna nya märkliga företeelse:

"Slå vakt om konstitutionen och föra krig mot socialismen. Herrarna ha nog tagit sig vatten över huvudet om de verkligen ämna förena dessa bägge uppgifter konsekvent. Gå de till botten av saken skola de snart nog finna, att socialisterna i dag mera än någon annan grupp, slå vakt om konstitutionens principer."

* * *

Från tanken på de "amerikanska skyltvakterna" till tanken på krig och örlog är vägen icke lång. Den kommer såsom en idéassociation, i det att just dylika organisationer äro krigets bästa befrämjare.

Min blick föll i går kväll på en notis om att Teddy Rosevelts son, assisterande sjöministern Theodore Rosevelt jr., i ett anförande vid en republikansk tillställning i Terre Haute Ind., i söndags, sade, att "Washingtonkonferensen var den största bragd på femtio år."

Mr. Roosevelt torde dock hava varit den siste, som gjort sig skyldig till ett dylikt uttalande, vilket naturligtvis kom för att om möjligt plåstra på Hardingadministrationens sjuka sak—till novembervalen. Ty man har dock rättighet begära, att en inom sjödepartementet så framstående person som den assisterande sjöministern, skulle ha sig bekant, vad varenda tidningsläsande människa är underkunnig om, nämligen att **Washingtonkonferensens hela freds- och avrustningsprogram gått över styr.** Detta meddelades genom pressen för endast några veckor sedan **från Roosevelts eget departement.**

Onkel Sam har verkligen hållit på att nedskrota en del ur sjömilitär synpunkt sett föga nyttiga krigsfartyg, såsom föreskrevs i det på Washingtonkonferensen av stormakterna undertecknade fördraget, men nu helt plötsligt satt stopp för denna trafik. Såsom orsak till denna åtgärd uppgavs att övriga makter—speciellt Japan och Storbrittanien—icke brytt sig om att efterleva den ingångna överenskommelsen. Det förra landet skulle till och med ha utvidgat sin flotta i stället för att minska densamma. Hur kan det vara möjligt, att den assisterande sjöministern kunde vara okunnig om detta meddelande, som emanerat från hans eget departement? Ja, säg det, den, som kan.

Ingen människa kan känna tillfredsställelse över detta sorgliga förhållande. Även om man icke kunde tro på Washingtonferensen—hela dess tillkomst, dess sammansättning, de krafter, som stodo bakom densamma talade ju för, att den endast var en vacker gest åt galleripubliken—så hade man dock trots allt velat hoppas, att den skulle föra något gott med sig. Det står emellertid nu klart och tydligt, att jag, och många andra voro sannspådda, då vi vid refererandet av denna sorgliga konferens, förutsade dess fiasko. Det bereder inget nöje att konstatera detta, men det är så.

* * *

Förbudsomröstningen i Sverige—den mycket omtalade och omstridda—kommer ju strängt taget ej under rubriken "Från Onkel Sams rike". Men som den väl allmänt intresserar ber jag att få ägna den några rader i form av ett citat ur ett brev, från en f. d. svenskamerikan, numera kommunistisk journalist i Sverige. Det är redaktör Nils R. Svenson ("Nidolv"), som i ett brev till mig vidrört detta ämne. Det bör, innan man tager del av detta citat, påpekas, att redaktör Svenson personligen är en absolutist, som är välkänd för sitt nykterhetsarbete, både i Amerika och Sverige och som i sin tidning, Dalarnes Folkblad, den näst största kommunisttidningen i Sverige, rätt tappert kämpade för förbudet. Med dessa fakta för ögonen bör följande citat ur ett brev, dagtecknat Borlänge den 19 september läses:

"Det blev inget rusdrycksförbud, och detsamma kan det vara i det kapitalistiska samhället. Där finns det ju ingen möjlighet att effektivt upprätthålla detsamma, enär själva profit- och vinstsystemet föder lagbrytare icke endast i form av konsumenter, utan även i fråga om dem, som skola tjäna pengar på lönnkrögeriet. Och för övrigt — har fattigdomen eller nöden, sämjan i världen och därmed sammanhängande frågor blivit bättre i Amerika, där rusdrycksförbudet trätt i kraft? Var icke arbetslösheten i Amerika lika stor och större än t. ex. i vissa stater i Europa? Förvisso—förbudet hade litet eller intet därmed att skaffa.

Jag deltog i förbudskampanjen för ett förbud, men då endast därför, att jag lade klasskampssynpunkten på detsamma—att det var lättare för en nykter, målmedveten arbetarklass, att befria sig, än det var för en av spritkapitalet förfäad.

Men så finner jag, att förbudsfrågan icke verkar i fråga om klassintressena på det stora flertalet. Utan den, som är en konservativ medborgare och röstar på en högerman till riksdagen röstar på högern vid de politiska valen, lika som förut, på en högerman, även om denne är motståndare till rusdrycksförbudet.

Logiken av detta skulle följaktligen bli: arbeta för kommunismen, för den sociala revolutionens förverkligande genom en revolutionär proletärinternational över hela världen. Då följer allt annat med—liksom man måste medgiva, att snillena nästan aldrig äro tillfinnandes bara därför, att en person är förbudsman."

* * *

Huru ofta använder man icke ordet "bunk". Och få torde de dock vara, som veta, huru detta ord uppkommit. Kongressmannen Guy U. Hardy från Colorado har i en serie förträffliga artiklar om kongressens arbetsmetoder som blivit införda i kongressens rekord, berättat därom.

När Missouri compromise bill 1820 var uppe i representanthuset för slutligt avgörande, sökte Henry Clay påskynda omröstningen. Enligt Mr. Hardy hade en kongressman från North Carolina insisterat på att få tala. Mr. Clay sökte på ett fint sätt avvärja detta. Det var ingen tid att prata, den stora billen måste upp för omröstning.

"Men, svarade den talträngde kongressmannen, "jag måste hålla ett anförande för Buncombe."

På så sätt myntades för 102 år sedan ett nytt ord, som ännu i förkortad form lever och nästan dagligen användes av tusentals människor.

Buncombe, bunkum, bunk—alla betyda de detsamma och betydelsen har icke förändrats på ett sekel. Enligt den ordbok, som ligger framför mig, betyder ordet på svenska: "tal för syns skull utan innehåll; tal för lokala eller partiintressen." Den bästa översättningen torde väl dock vara: "smörja."

Felix Walker var namnet på den talträngde kongressmannen. Ett av de viktigaste counties i hans valdistrikt hette Buncombe County. Val stod för dörren. Han ville säga något, som rörde hans valmäns hjärtan. Han ville säga något för Buncombe. Historien förmäler icke, om han fick tillåtelse att tala vid detta tillfälle, men han lyckades utmynta ett ord, som länge skall leva i amerikanskt språk.

Felix Walker satt i representanthuset från 1817 till 1823. Om han var den första att hålla tal för Buncombe är icke bekant. Men troligen icke. Och säkerligen var han icke den sista. Förmodligen har han många värdiga efter följare—av vilka flera ännu äro ibland oss.

Nils F:son Brown

15-årige Leo Matonski, i tjänst hos Western Union telegrafbolag i Chicago, Ill., hittade nyligen en check på $34,475. När han återställde den till ägaren fick han hela fem dollars för besväret, men ändå tror han att ärlighet betalar sig bäst.

Amerikanska bibelsällskapet har tillkännagivit, att det för första gången på 10 år ser sig i stånd att utgiva bibelböckerna för det före kriget gällande billiga priset. En upplaga av Johannes Evangelium har just utkommit, och andra evangelier komma att följa, tryckta på olika språk. Den nu utkomna boken innehåller 64 sidor och säljes för en cent.

KING GEORGE HOTEL
KING & ALEXANDER

Rum per dag eller vecka.

BÄSTA BETJÄNING
ALLT MODERNT

Pris: $1.00 och $1.50 per dag.
DET ENDA SKANDINAVISKA
HOTELL I WINNIPEG

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET

Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olyckligt äktenskap! — Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom Svaghet, Nervositet, Impotens, Manssvaghet, Ofruktsamhet, Minnessvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, oöverträffliga verk, 250 sidor, lämna vi mot insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 85c).

M. A. Ericius Medical Institute
684 Union Avenue, New York.

Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för undertryckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

La Salle Hotel
ELMWOOD

Har åter öppnats och fullt ommöblerats. Första klass rum och ackommodtion i varje hänseende. Bästa möjlig betjäning.

Taxa—$1.00 per dag.

Speciella taxor för vecka eller månad. Flodvy från inhägnad glasveranda. Pool rum i förbindelse.

J. HAMER, Ägare. Wm. HUNTER, Manager.

SCANDIA AND ABINGDON HOTELS
Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street, New York.

Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla moderna fordringar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.

REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG

Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

Ogifta damer och herrar
som önska stifta bekantskap genom brevväxling med personer, som äro värda från $1,000 till $45,000. Damer kostnadsfritt. För fullständiga upplysningar tillskriv på skandinaviska eller engelska

Scandinavian Club,
2734 Indiana Ave., Chicago, Ill., U. S.

För den Bästa Behandling
samt skicklig och samvetsgrann Läkarehjälp rådfråga Dr. Leigh.

Dr. Leigh har gjort Nerv-, Blod- och Kroniska Sjukdomar till specialitet och har under sin 40-åriga praktik i Chicago behandlat och botat hvarje tänkbar form af dessa sjukdomar hos män och han har gjort sig berömd för sina kurer af de allra svåraste kroniska sjukdomsfall.

Behandlar pålitligt och framgångsfullt Nervös Svaghet, Hud och Blod-Sjukdomar, Katarr, Dyspepsi, Reumatism och alla sjukdomar i Bröst, Lefver, Njurar, Blåsa, Mage, Urinorganerna och andra organ. Snart sagdt alla sjukdomar hos män behandlas och botas säkert och varaktigt enligt den mest framskridna och framgångsfulla behandlingsmetod och de bästa och verksammaste mediciner. Ni kan lita på redbar och skicklig behandling samt de bästa metoder och behandlingssätt. Mitt arvode äro rimligt, att alla kunna draga nytta af min hjälp. All korrespondens på svenska och ansedd som privat. Mediciner sändes öfverallt. Rådfrågning, personligen, genom bref eller frågelista, är alldeles kostnadsfritt.

Värdefull Läkarebok Fritt

"GODA RÅD" den berömda svenska boken, som Dr. Leigh skrifvit och som behandlar de dessa sjukdomar hos män, och deras följder samt äktenskapet, etc., borde läsas af män i alla åldrar. Boken, jämte frågelista, sändes alldeles gratis och portofritt i slutet omslag till alla, som insända namn och adress till

DR. L. K. LEIGH, 177 No. State St., B 14, Chicago, Ill.
Mottagningstid: Hverdagar 10-4. Söndagar 10-1. Måndags-, Onsdags- och Lördagsaftnar till 8.